

הביבליותרפיה ואני מאת ד"ר יעקב קורי

המחזנת שלנו מתמחה בביבליותרפיה. כשהסבירה לי שזו שיטה העוסקת במציאת מזור למשברים וקונפליקטים באמצעות ספרים, נוכחתי לדעת כי כל המשברים שלי בחיים נפתרו באמצעות תרפיה של ספרים. וזה לא שהיו לי משברים רבים או קשים יותר מאשר לכל אחד אחר. אבל במקום לפתור את המשברים עם אלכוהול, סמים או אלימות, ניתבתי באופן לא מודע את הפתרון לכיוון הספרים. אני קורא הרבה, בעתות רוגע ובעתות משבר, אך דליתי מכל הרומן הארוך שלי עם עולם הספרות מספר מקרים שבהם התמודדתי עם משברים קשים באמצעות קריאת ספרים.

המשבר הראשון שלי היה בקהיר כשהייתי בן 7 וצפיתי תוך כדי קריאת אליסה בארץ הפלאות ממרפסת ביתי כיצד קהיר נשרפת על ידי השבאב הערבי ומאות אירופאים נהרגו ונפצעו. אנחנו פחדנו שההמונים יגיעו אלינו ובכל פעם כשהמלכה באליסה ציוותה "חיתכו לו את הראש" ראיתי שעוד בית נשרף. ריח הגוויות החרוכות מלווה אותי עד היום, אך גם אהבת הספרים המרפאים.

חלפו מספר שנים ואני לומד בישראל, כאשר הממשלה הגזענית שלנו ציוותה שכל העולים החדשים (רוב רובם מזרחיים) צריכים ללמוד מקצוע במקום להשלים בית ספר יסודי. הייתי בכיתה ז' ובשום פנים ואופן לא רציתי להיות מסגר. לכן נשארתי בבית במשך שנתיים (פרט לביקורים חטופים אחרי הצהריים ללימודי ליבה, בהם ספגתי מכות ועלבונות), וקראתי את זולא, הוגו ודימא. כשביקרתי בפנתיאון בפריז, נוכחתי לדעת ששלושת הסופרים האהובים עלי בילדותי שוכנים באותו החדר והודיתי להם על התמיכה שנתנו לי כתביהם כשהייתי כה זקוק לה.

בבית הספר התיכון הייתי התלמיד הכי צעיר, דלפון ומצטיין בכיתה. תכונות אלה לא קרבו אותי לשאיפתי הגדולה להתקבל לחברה הסלונית של המקובלים בכיתה. רציתי להקים מועדון לנערים אינטלקטואליים אבל זה לא כל כך תאם את המצע של ראש העיר, כך שנאלצתי להישאר בערבים בבית ולרפא את התסכול החברתי בקריאת טולסטוי, המינגווי וסארטר.

בגיל 17 הייתי הסטודנט הכי צעיר באוניברסיטה העברית, כשהמקצוע הראשי שלי כלכלה ממש לא עניין אותי. פשטתי על הספרייה הלאומית, ובערבים הארוכים והבודדים קראתי את כל מחזות שקספיר, למדתי גרמנית בשביל לקרוא את גתה במקור, ספרדית בשביל לקרוא את סרבנטס במקור, קראתי את הרומן הראשון שלי בלדינו במכון בן צבי, עשיתי לי רשימה של כל הסופרים והספרים החשובים בתרבות העולמית לפי ארצות, תקופה וחשיבות והתחלתי לקרוא לפי הסדר כל ספר חשוב שנכתב אי פעם בספרות העולמית. אני עדיין ממשיך במסע שאין לו סוף.

בתל אביב של אמצע שנות השישים אפשרויות הביילוי של אקדמאי דלפון היו מצומצמות למדי. דיסקוטקים, הצגות וקונצרטים עלו הון, לכן נרשמתי לספריות של מכוני התרבות של ארה"ב, אנגליה וצרפת, למדתי איטלקית וקראתי את מורביה, התחלתי לבנות לי ספריית תקליטים עם יצירות של באך, בטהובן ושופן (מוזיקותרפיה) ושמעתי בלי סוף את האופרה ריגולטו עם אותן

עלמות חן שהעדיפו בילוי איכותי על פני אלביס והחיפושיות. בספרות הרחבתי את היריעה לקאמי, עגנון, שמיר, פלובר, בלסקו איבניז בספרדית, אריך מריה רמרק בגרמנית, קפקא ודוסטויבסקי.

חלפו עשר שנים ואני מצוי במאבק איתנים עם מנכ"ל נפטיסט הרוצה להשתיל מעל ראשי ידיד אישי מהצבא, למרות שהוא כבר היה הבוס שלי בעבר ונכשל בתפקידו. אני מתפטר עד שיבוא מנכ"ל חדש ומתגבר על התסכולים שלי בקריאת מחזות. אני קורא את כל כתבי רסין, מוליר, קורניי, ארתור מילר, איבסן, טנסי ויליאמס, אנוי, צ'כוב, ברכט בגרמנית, לורקה בספרדית.

אחרי שאני מאבד את מרבית חסכונותי בהונאה אתית של חברות ענק שנוהלה על ידי חברי הטובים ביותר, אני יושב לי בגינת ביתי בשנת 1997, מתוסכל בצורה קיצונית כאשר כל מאמצי להילחם באילי ההון ובמנכ"לים המושחתים עלו בתוהו. אחרים במצב זה משתגעים, מתגרשים, מהגרים, מתאבדים או מצטרפים לבכחנליה של השחיתות. אני מעדיף לקרוא את האודיסיאה של ידידי הותיק הומרוס. ולפתע באה לי הארה – מה שקרה לי מזכיר את מסעו של יוליסס הנלחם בפוסידון ובמשך 18 יום אני כותב מחזה, אודיסיאה מודרנית ההופכת מאוחר יותר לרומן (ריפוי ביצירה).

אני מתחיל לעסוק באתיקה בצורה אקטיביסטית, כותב תיזה לדוקטורט, ספרי מחקר אקדמיים, אך במקביל לפעילותי, פרנסתי מגיעה לשפל, כאשר הכנסתי בשנת 2001, שבה מתפרסמים שני ספרים אקדמיים בהוצאת קלוור בארה"ב ורומן אתי בישראל, יורדת ל- 640 יורו לשנה על הרצאה שנתתי באינסאד, אחרי שזה היה בעבר לא פעם הכנסתי היומית. אני משקיע את זמני בקריאת ספרי אתיקה מאריסטו ועד מונקס, לימוד ארבעים שפות על מנת להיחשף לתרבויות האירופיות בשפת המקור, וכך אני קורא את "אויב העם" בנורבגית, אמאדו בפורטוגזית, שלום עליכם ביידיש (ביידיש זה תמיד יותר טוב...), ספרים באינטרלינגווא, רומנית, פרובנסלית, קטלנית, סטרינדברג בשבדית, וממציא תרפיה חדשה לינגוויסטית, התעמלות למוח בלימוד שפות.

בשנת 2006 פורצת מלחמת לבנון השניה, האוניברסיטה מושבתת, אנחנו מבלים במקלטים בעוד ראש הממשלה מארח את חבריו אילי ההון, הרמטכ"ל מוכר את מניותיו ביום פרוץ המלחמה ובאותו היום שר המשפטים נושק נשיקה צרפתית לזהטת את אחת העובדות בניגוד לרצונה. איך מתגברים על התסכולים? אני בוחר להשלים את לימודי שלושת השפות הקשות ביותר שאי פעם למדתי ונתקעתי בהן כל פעם מחדש – רוסית, ערבית ויוונית. וכך אני קורא מאז בקצב של עמוד לשעה (עם תרגום) את אנה קרנינה ברוסית, זורבה היווני ביוונית ונגיב מחפוז בערבית.

ובבוא יומי, כאשר נגיע למשבר האולטימטיבי והמלאך גבריאל יקרא לי לספריה דלמעלה, אשא ואתן עימו על מנת שיאפשר לי לפחות לסיים לקרוא את אלפי הספרים, המחזות, הביוגרפיות וספרי ההגות בחמישים השפות שטרם קראתי בספרייתי דלמטה. ומי יודע, אולי הוא יתרצה ויתן לי להשלים את מכסת 120 השנה הדרושה לי על מנת להשלים את הביבליותרפיה, מוקף באשתי האוהבת, ילדי, נכדי וניני, שכולם קוראים כמוני בשקיקה ספרים להנאתם. וכאשר ארפא סופית באמצעות הקריאה אהיה מוכן להצטרף לחברי האהובים – איבסן, זולא, הוגו, טולסטוי וברכט.

כותב המאמר הוא מרצה בנושאי אתיקה בעסקים באוניברסיטת חיפה וחבר הנהלת אומ"ץ צפון